

толкова сложна работа, тѣ нѣматъ понятие отъ управлението на вмѣкната имъ въ рѣцетѣ за тѣхъ — служба — машина, която нито познаватъ, нито се опитватъ да я изучатъ и опознаятъ. Тѣ оставятъ службата да се управлява съвсемъ сама. А това е вече безсилие на единъ силенъ, но недисциплиниранъ народъ, който изпреваря себе си, не се оставя на бавното, но сигурно развитие, а прескача съ шеметна бързина, отминава, най-важнитѣ спирки, за да се спре на нѣкоя незначителностъ, която поставя следъ това въ основитѣ за своя напредѣкъ. Тая бързина да завладѣемъ изведнажъ всичко, което съ вѣкове е постигнато отъ другитѣ народи, ни води къмъ духовна нищета и себелюбие. Нищетата и самолюбието не могатъ да бждатъ основа за изграждане националното чувство и общественото единение.

И виновни сж за това, наистина, интелигенцията, ученитѣ. Право е схванала Людмила умразата на селянитѣ. И ето, че раздѣлата на довчерашитѣ селяни, добили нѣкаква външна гражданственостъ, забравили домоветѣ, въ които сж се родили, отчуждили сж се безъ причина, а само отъ себелюбие и маниячество, отъ останалитѣ на село, се превръща въ вражда, което не води къмъ добъръ край.

Получило неполучило образование, забравило домашното здраво морално възпитание, необходимо за село, то хлѣтва въ града покрива се съ нѣкакво лустро и още отъ първитѣ стѣпки, това ново чудовище загубва своя народестенъ обликъ и се гнуса да стиска попуканата ржка на своята майка, та камо ли на самитѣ селяни.

Усѣщамъ какъ въ нощния мракъ, брата, или това самото чудовище, сѣе семето на раздоритѣ, дѣли народа, разкъсва го, за да го удуши по-скоро. Това не е миражъ, азъ чувамъ говора на това чудовище, усѣщамъ миризмата отъ цигарата му.

До вратата сж се изправили двама — две тъмни сѣнки, на две още по-мрачни отъ нощния мракъ души. Това сж облѣчени въ войнишки одеания престѣпници. Единиятъ е едъръ, снажестъ, той, може би, не е ходилъ на фронта, а другиятъ е малъкъ, съ лице прилично на